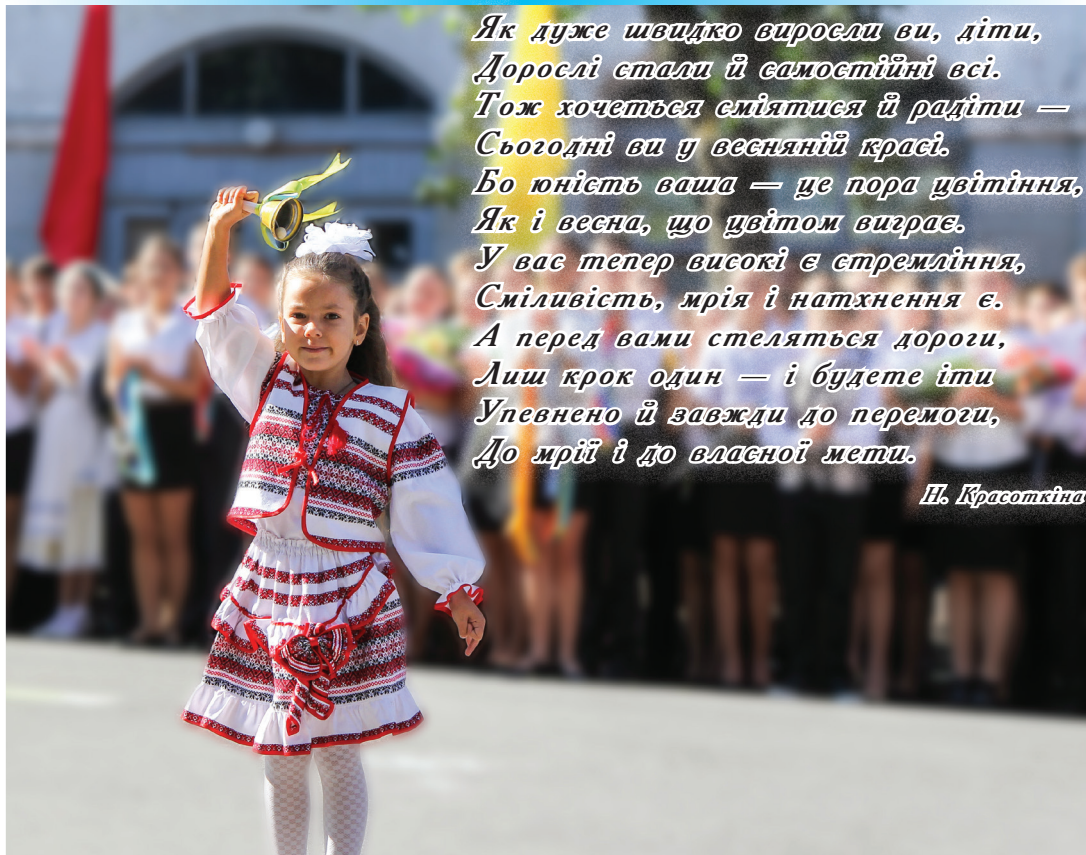

*Як дуже швидко вирости ви, діти,
Дорослі стали й самостійні всі.
Тож хочеться сміятися й радіти —
Сьогодні ви у весняній красі.
Бо юність ваша — це пора цвітіння,
Як і весна, що цвітом виграє.
У вас тепер високі є стремління,
Сміливість, мрія і натхнення є.
А перед вами стеляться дороги,
Лиш крок один — і будете іти
Упевнено й завжди до перемоги,
До мрії і до власної мети.*

Н. Красоткіна

Сьогодні в номері:

Лист у
минуле...

2-3 стор.

Мої враження
від навчання в
гімназії

6 стор.

Переможна
весна

7 стор.

ОСОБЛИВА ДУМКА

Лист у минуле

Дорогий мій 11-В! Напевно, востаннє називаю нашу «непереможну команду» класом. Адже ще кілька днів – і «сьогодні», наповнене турботами, перетвориться на спогад. Прекрасний спогад...

Пройшло немало часу з тих пір, як ми стали однією великою родиною. Тож хочеться згадати деякі приємні моменти з нашого життя, які назавжди залишаться в пам'яті.

Як же все починалося? Бурхливо і стрімко. Пам'ятаю, як ми прагнули навчатися в гімназії, як разом проходили вступні випробування, додали труднощі на шляху до своєї мети. А найтепліший спогад – знайомство із директором Анатолієм Єгоровичем Коротковим – неперевершеним майстром своєї справи, непересічною особистістю, митцем і творцем, просто чудовою Людиною...

Спочатку було важко: нові обличчя, нові враження, але, на щастя, й нові друзі. У пам'яті чомусь спливає той момент, коли нас ділили на класи. Усім неодмінно хотілося потрапити саме до «В» класу, але пощастило лише деяким учням, серед яких була і я (за що особисто вдячна нашому вчителю фізики).

Андрій Веніамінович, напевно, і не пам'ятає той випадок. Для мене ж усе відбулося ніби вчора: шокована тим, що бал з математики у класі, де профільний предмет – історія, має бути високим, я набралася сміливості і попросила «записати» мене тільки до «В» класу. Андрію Веніаміновичу, Ви тоді просто посміхнулися, а я тільки тепер зрозуміла Ваш задум зробити наш співочий «В»

знавцями фізики! Пам'ятаю перше знайомство з нашим майбутнім класним керівником Наталією Авимівною, яка відразу попрохала заспівати народну пісню «Ой зелене жито, зелене». Нашому здивуванню не було меж! Ще й чомусь голоси тремтіли, високі ноти не давалися. А так хотілося вразити першого слухача нашої «хору». Наталіє Авимівно, ми вдячні Вам безмежно за турботу і любов!

Іще одним відкриттям для багатьох із нас стали уроки хореографії: гнучкість, ритмічність, невтомна робота над собою...

А потім почалося навчання. Так багато кабінетів, усі блукають, не знають, куди йти, як себе поводити. Незвичні порядки, суворий режим, сум за доміvkою – емоції

ОСОБЛИВА ДУМКА

зашкалювали. Та дуже швидко кожен зрозумів, що позитивних моментів набагато більше. Незабутні концерти дарували захоплення та насолоду, веселі святкування днів народжень щоразу дивували, а час, проведений у хорошій компанії однокласників, закарбувався у пам'яті.

Та найбільшим святом завжди був і буде урок. Кожний – особливий та по-своєму неспо-

діваний. Спасибі вам, любі наші вчителі!

Не забути нам і настанов Наталії Авимівни. Уроки художньої культури не давали часу сумувати та займатися дурницями. А ці нескінченні «тестики» з Олександром Наумовичем! Сподіваюсь, що ми виправдаємо його надії та напишемо ЗНО з історії України якнайкраще.

Не маю жодного сумніву щодо того, чи буду сумувати за гімназією та за людьми, які стали мені близькими. Дякую Богу за те, що навчалася саме в цій гімназії, Анатолію Єгоровичу – за величний храм науки, вчителям – за невтомну й безкорисливу працю, персоналу – за комфорт і затишок, однокласникам – за дружбу та

підтримку.

І нехай цей лист – то лише маленька частинка з того, що назбиралося в моїй душі за два роки, але не згадати хоч деякі яскраві моменти з гімназійного життя було просто неможливо, адже тут все було вперше і востаннє.

Дорогий мій 11-В! Нехай задумане здійсниться, а спогади залишаться нетлінними!

Ракун Анастасія, 11-В клас

ОСОБЛИВА ДУМКА

Чи може жити мова, якщо нею

не розмовляють і не пишуть?

*Мова – це наша національна ознака, в мові –
наша культура, сутність нашої свідомості.*

І.Огієнко

пов'язується з Матір'ю.

Крім того, мова – показник свідомості нації. Це його історична пам'ять, втілена в слові.

Тисячолітня духовна культура, життя народу своєрідно і неповторно відбиваються в мові. «Нації вмирають не від інфаркту – спочатку їм відбирає мову», – писала Л.Костенко.

Кажуть, що мова як жива істота. Тому, як і кожна жива істота, мова народжується, розвивається. І, як і кожна жива істота, мова може померти. Загинути. «Мертва мова, – говорить тлумачний словник, – не існуюча, вимерла мова, яку не використовують як засіб спілкування». Отже, мова вмирає, коли нею перестають користуватися...

А чи зможеш ти, Людино, забути мову колискової, проспіваної втомленою і занепокоєною ненькою? А чи зможеш ти, Українцю, забути мову прадідів, що пролили кров за свободу? А чи зможеш ти, Особистосте, вбити живий організм, який прагне жити і розвиватися, квітнути і гомоніти?

*Україна –
синьо-жовта земля,
Мова –
солов'їна й мелодійна,
сильний Народ.
Синій – то небо,
жовтий – то поле,
на Україні
непереможні люди.
Славимо Народ!!!*

Купеба С., Мироненко В., 7 клас

Рідна мова – веселкові барви:
чарівна (тільки рідною мовою
можемо передати щирість почуттів),

огненна (українська – це мова
боротьби і свободи),

жартівлива (як же українці та й
без гумору!),

зеленоквітна (мова свіжості,
сили, надії і радості),

барвиста (кожне слово має
свій відтінок: сум, радість, гумор,
щедрість, щирість),

сопілкова (прислухайтесь
до милозвучності української
пісні),

фантастична (українська
мова надзвичайна, дивовижна
і приголомшлива – от спробуйте
підібрати синоніми до слова
«говорити» і підрахуйте!).

Саме завдяки мові людина
залишається Людиною. Звісно,
навіть тварини можуть спілкуватися між собою різними звуками. Але тільки Людина створила систему звукових графічних знаків, придатну для спілкування та пізнання, що, в свою чергу, є невід'ємною частиною існування Людини.

Але мова не дається людині від народження. Мові вчать. З раннього дитинства з милоком матері всотуємо ми рідні слова. Тож і не дивно, що в нашій уяві образ рідної мови нерозривно

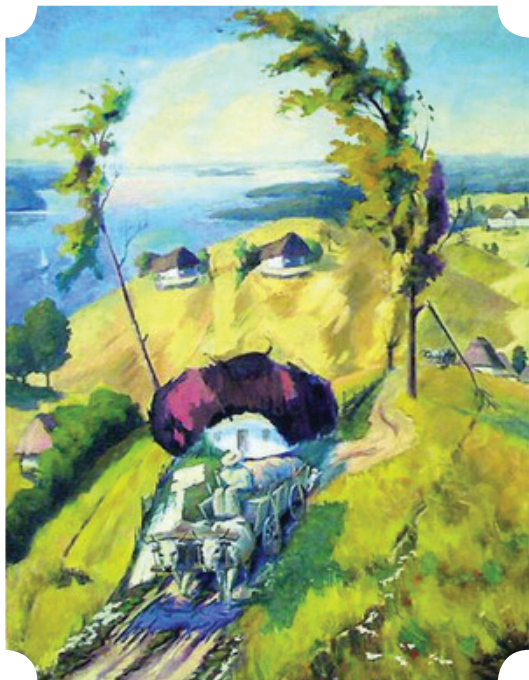
ДО 200-РІЧЧЯ Т.Г. ШЕВЧЕНКА

Спливають дні, неначе хмари,
Невпинним Вітром лине час.
Пишу до тебе я, Кобзарю,
Хоч і століття поміж нас.

Я дуже хочу зрозуміти,
Що ти з дитинства відчував,
Як долю кожної людини
В своїх віршах відображав.

Я бачив села мальовничі,
Я бачив хату, де ти ріс,
І відблиск мрій твоїх дитячих
З собою з Моринців привіз.

Там досі дуб стоїть високий,
В якому ти вірші ковав.
Навколо нього – гай широкий,
Де соловей тобі співав.

Ти відчував країни долю,
Важкі часи ти пережив,
Боровся і страждав за волю,
А от багатства не нажив!

Проте ім'я твоє відоме
На всю країну, на весь світ.
І ще з дитинства нам знайомий
Твій незабутній «Заповіт».

Пізнавши горе і страждання,
Ти мріяв, вірив і ковав,
Своїм палким гарячим словом
Народ України об'єднав.

Нехай собі століття лунуть,
Я вірю, що настане час –
І заспіває Україна,
І усміхнеться всім Тарас.

Шугур Владислав, 7 клас

Це Твоя!
Земля!
Бережи її...

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Мої враження від навчання в гімназії

Незабаром пролунає останній дзвоник... Знову закінчується навчальний рік... Для нас, п'ятикласників, він був непростим і хвилюючим, адже ми стали гімназистами. Нова школа,

нові вимоги, багато вчителів – спочатку звикнути було складно. Але особливо мене вразило ставлення вчителів та гімназистів до нас, початківців. Нас завжди підтримували, допомагали у скрутну хвилину.

Найбільше нами опікувалася наш класний керівник Олена Володимирівна. Вона стала для кожного п'ятикласника близькою і рідною людиною. Саме завдяки їй наш клас – велика дружня родина. Цього року у п'ятикласників з'явилося багато нових предметів, оновилася навчальна програма, тому іноді дещо не виходило, але й тут ми могли розраховувати на розуміння наших мудрих наставників.

Шкільне життя гімназії – цікаве і різноманітне. Воно включає не тільки навчання, а й підготовку та проведення свят, тематичних лінійок, класних годин, екскурсій, походів у бібліотеку,

конкурсів талантів, флешмобів тощо. Все це надзвичайно захоплює, тож ніхто не сумує!

Наприкінці навчального року хочеться подякувати нашим учителям за ґрунтовні знання та терпіння, хореографам – за те, що зачарували нас магією танцю та навчили посміхатися, нашим медсестрам – за турботу та лагідність, нашим кухарям – за смачні обіди!

Як шкода залишати школу на цілих три місяці... Але сповнює оптимізмом думка, що незабаром ми зустрінемося знову!

Вже рік минув,

А ніби вчора

Зустрівся колектив новий.

Мов річка, зустрічала школа

Дітей, як потічок малий.

Тепер течем у спільнім руслі.

Найменші з гімназистів ми.

І педагоги компетентні

Навчать, як стати нам людьми.

Їх строгий вигляд не лякає,

Бо у очах добро сія навкруг.

Всьому, що знають, нас вони навчають,

І кожен вчитель – то премудрий друг.

Старатись будемо, прославити щоб школу!

Щоб гомін йшов по всій Землі!

Щоб рідний «Пролісок» прославив Україну!

Ми допоможемо, хоча іще й малі!

Сергієнко К., Кашпуренко А., 5 клас

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Переможна весна

Рано-вранці я прокинулася від яскравого сонечка, що заглядало в моє вікно. На вулиці весна, в душі – теж! Після довгої холодної зими прийшла тепла ласкава пора.

Шістдесят дев'ять років тому була така сама, але весна перемоги... Шістдесят дев'ять років тому закінчилася Велика Вітчизняна війна. Шістдесят дев'ять років тому замовчали останні постріли гармат, запанувала тиша – і настав довго-

очікуваний мир.

З кожним роком стає все менше і менше учасників цієї війни, її очевидців, але з нами назавжди залишиться пам'ять... Пам'ять, збережена у спогадах і пожовклих від часу фотографіях. Найбільшої поваги заслуговують ветерани. Доземний уклін тим, хто захищав свою країну, свою родину. Ми у великому боргу перед вами!

Щороку ми вшановуємо пам'ять загиблих під час війни. Дев'ятого травня у нашому місті відбувається урочиста хода і ми, гімназисти, відвідуємо меморіальний комплекс «Фортечні вали». Тут спочивають герої Великої Вітчизняної війни, про яких ми ніколи не забудемо! Вічна пам'ять Вам, Ветерани!

Мухіна Анна, 8 клас

ЦІКАВО ЗНАТИ

Свята літнього циклу

Уже зовсім скоро скінчиться весна, і настане найулюбленіша пора року школярів – літо. Протягом трьох місяців діти допомагатимуть батькам по господарству, активно готуватимуться до наступного навчального року. Але й для свята залишиться місце. Літня пора – це ще й чудова нагода пригадати звичай і традиції наших пращурів.

Давні предки-слов'яни святкували прихід літа із настанням тепла, тобто з «повною допомогою літа над зимою». Літній цикл народної творчості становить цілісну систему обрядово-поетичних дійств, що сягає корінням у сиву давнину. Як і в інші періоди року, літні ритуали були тісно пов'язані із найдавнішими культами та віруваннями, древньою міфологією.

Найпершим святом літнього циклу, яке відзначали наші пращури, були проводи русалок, що відбувалися на початку червня. Це свято пов'язане з родючістю полів, закликаннями дощу. У день проводів русалок дівчата у полі влаштовували спільний обід і частувалися, після чого розплітали коси та кидали свої вінки на грядки, аби задобрити польових русалок.

Після Русалій наступала Петрівка — пора найдовших у році днів та найкоротших ночей, яка завершувалася на Купала (24 червня за старим стилем — у день літнього сонцестояння). Свято Купала було чи не найважливішим в усій календарно-обрядовій системі. Відбуваючись під час найбільшої в році сонячної активності, воно вважалось періодом шлюбу сонця (вогню) із водою, що згодом відобразилось у міфі про одруження Леди (дочки Дани) із Купалом. Цього дня за прадавнім звичаєм наші предки брали шлюб. В основі купальських обрядів лежать культи вогню, води і рослинності. Найважливіший момент купальського свята – стрибання молоді через вогонь, що нібито сприяло очищенню від хвороб і гріхів. Поширеним був також звичай вранці після купальської ночі зустрічати сонце, яке, як вважалося, цього ранку «купається у воді». Купальські ігрища могли відбуватися упродовж кількох днів та ночей, завершуючись у Петрівку (12 липня).

Петрівчані свята були провіщенням початку нового періоду — праці на полі чи часу живи, як початку осені. Тому після купальської ночі молодь

прощалась із часом забав та Купалом, якого спалиювали у вогнищі.

Свято апостолів Петра і Павла припадає на середину липня – початок жнив, тому до цього дня наші предки повинні були зжати хоча б один сніп. Напередодні свята селяни обходили свої ниви з хоругвами і освячували водою врожаю, щоб його не понівечили гроза, град, буря чи пожежа.

21 липня, на Прокопа, починалися власне жнива. Перший сніп – «дідух» – прикрашали стрічками та квітами і зберігали до Різдва.

Серпень також надзвичайно багатий на свята. Так, 2 серпня святкується день пророка Іллі. За язичницькою міфологією Ілля – це Перун, тому і оспівувався він як сівач озимого посіву.

14 серпня святкується день Семи Святих Мучеників Маковеїв або, як кажуть в народі, «Маковея». У цей день у церквах святять воду, квіти і мак. Після освяти квіти й мак кладуть за образами і зберігають аж до весни.

19 серпня відзначається Преображення Господнє, або Спаса. У цей день у церкві святять груші, яблука, мед. Повернувшись із церкви, сідають за стіл, їдять яблука з медом і запивають виноградним або яблучним вином. Спаса – це ще й день поминання померлих.

Як бачимо, свят влітку надзвичайно багато. Тому кожен матиме змогу не тільки попрацювати, а й добре відпочити, набратися життєвої енергії та сил, що споконвіку передаються від покоління до покоління. Веселого вам літа!

Котяк Катерина, 6 клас

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.

Голова комісії інформації УПГ.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені © 2013 Надруковано в ТЦ обкомплесу, тираж 40 екз.